

4ΤΡΟΧΟΙ

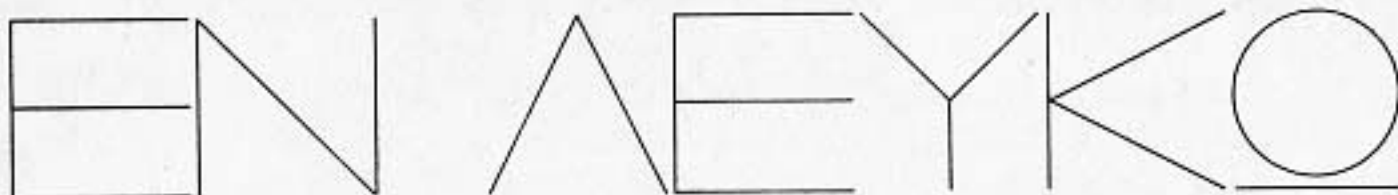
ΤΕΥΧΟΣ 22 ΙΟΥΛΙΟΣ 1972 ΔΡΧ. 10

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ ΤΕΣΤ: ΕΝΕΚΕΜ ALFA ROMEO·ALFA SUD

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, ΤΑΤΟ-Ι, Ε.Π.Α.Τ.
ΦΙΑΤ 132, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΑΣ
2Τ ΤΕΣΤ: ΤΟΡΝΑΝΤΟ 650 ΜΠΕΝΕΛΛΙ

ΙΩΑΚΕΙΜ ΜΠΟΝΝΙΕ
ΤΑΡΓΚΑ ΦΛΟΡΙΟ
ΒΕΛΓΙΚΟ ΓΚΡΑΝ ΠΡΙ
ΝΥΡΜΠΟΥΡΓΚΚΡΙΝΓΚ
ΙΝΔΙΑΝΑΠΟΛΙΣ

ΤΟ ΡΑΛΛΕΎ'

Θά αποκλεισθούν και σήμερα μερικοί δρόμοι για την διεξαγωγή ποικίλων αυτοκίνητοδραμιών. Πατέ μου δεν μπόρεσε να καταλάβω τί είδους άθλημα είναι το καλούμενο «ράλλεϋ», σ'ότι όποια άπειρόνουν την ένια τους μερικοί, κατά κανόνα μη έννοκλούμενοι από τον άγώνα της ζωής, προνομιούχοι.

Άναστατώνονται οι δρόμοι και οι συγκοινωνίες για να άπολαύσουν τον ήλιγο της ταχύτητας ή του μηχανοκίνητου ανταγωνισμού εύθιθοι ριψοκίνδυνοι «φίλαθλοι» και διαστρέφεται ή φαντασία των νέων, που μετουσιώνουν σέ ινδάλματα τους δεξιοτέχνες του θολάν ή τους τύπους των αυτοκινήτων. Τά άποτελέσματα όλων αυτών των άγώνων άποδεικνύει πάντοτε σέ θόρος των «άθλουμένων» — κάποιος τελικά θά λείψη κάθε φορά — και όσες των διαφόρων ζένων μηχανοκινήτων, που θρικόουν την ευκαιρία να διασημώσουν τόσο επάδυνα τά άκήματα, τά λέστικα και τά καύσιμά τους. Πολύ φοβούμαι ότι ένώ σκοπός των αυτοκίνητοδραμιών είναι ή ταχύτητα, αίτια τους είναι ή... άργία.

Είδα μερικά παιδιά λίγες μέρες πριν, δέκα - δώδεκα έτών τά περισσότερα, να στέκονται και να κοιτάζουν μια Μαζεράτι - Γκίλμπι. Κρατούσαν βιβλία στά χέρια και σάκκες, γυρίζοντας άπ' τό σχολείο. Σταμάτησα κοντά τους και κάνοντας ότι χαζεύω κι εγώ τό αυτοκίνητο, τ' άκουσα να μιλούν: «Τό ξέρετε ότι έχει μηχανή "88 όκτώ";» είπε τό ένα σ' ή άλλα. «Τό ξέρετε ότι έχει πέντε ταχύτητες αλλά από "πίσω άνάρτηση" δέν τά πάει και πολύ καλά;»!

"Ένα πακούλό, ζανθό, τέρας συμφώνησε, συμπληρώνοντας ότι «θά προτιμούσε μια "Φερράρι Ντεβότανα"...»

"Ήταν σούρουτο και συνέχισαν να συζητούν, αλλά εγώ είχα άρχισει να μη βλέπω καθαρά γύρω μου. Στό δρόμο κάτω από την Άκρόπολη, οι λέξεις των μικρών με μετέφεραν Πολλά Χρόνια Πίσω... Τότε πού πήγαινα κι εγώ σχολείο. Στό 1ο Γυμνάσιο, στην Πλάκα.

"Έφθαναν σ' αυτά μου πού και πού οι λέξεις τους. 'Ο θαιμασιές τους, οι άπορίες τους, τά όνειρά τους.

'Αλλά αυτό ήταν καταλύτης για μένα. Με πήγαινε άκόμη πιο βαθιά. Στις μέρες πού ζεκινούσαμε, παρέα άλόκληρη από τά σπύια μας κι ό ποδαρόδρομος μέχρι τό σχολείο ήταν γεμάτος με συζητήσεις άπ' αυτές πού κάναμε παιδιά. Είχαμε κι ένα άκόμη «κόμμι» τότε. Φτιάχναμε μοντέλα άεροπλάνων, με μικροσκοπικούς κινητήρες ή ανεμίδετρα και, πού και πού, κανένα μοντέλο αυτοκινήτου. Και συζητούσαμε για τό Σπιτφάιρ και τά δωδεκακόλινδρα μοιτέρ τους και τί έντύπωση μας είχε κάνει ή χρήση της γλυκόλης,στά συστήματα ψύξεως και ό ψεκασμός ύδατος σέ μερικά μαχητικά άεροπλάνα του Γ' Ράιχ.

"Όσο για τ' αυτοκίνητα... Τότε ήταν οι Μερσιέντες 300 SLR και οι Φερράρι, οι Μαζεράτι πού έτρεχαν στό Παγκόσμιο Πρωτάθλημα. Ήταν οι έρευνες πού κάναμε στά παλιά σπύια της Κηφισίδας —πολλές φορές πηγαίνοντας μέχρι εκεί με τά πόδια— για ν' άνακαλύψουμε μια, αχεδόν μυθική, Μπουκάτι, πού είχαμε άκούσει ότι ζούσε σ' ένα μικρό γκαράζ. Ήταν τά σκέδια πού ζωγραφίζαμε τά θρόδρα του Χερμόνα, μαζεμένοι όλοι στό σπίτι ένός φίλου, για νέες

μορφές κινήσεις πού δέν είχαν καμιά σχέση με τους παλινδρομικούς κινητήρες έσωτερικής καύσεως!

Ήταν τά πρώτα δήματα στους κινητήρες ιζέτι, θήματα πού άρχισαν άπ' τους

Νέαυνα - Τζέτι πού χρησιμοποιήσαμε στά μοντέλα των άεροπλάνων μας κι άπ' εκείνο τό Γκλώστερ - Μέιτορ πού

πέταξε κάποτε πάνω άπ' την Άθήνα. Κι οι άγόνες; Τι συζητήσεις έκανε ή παρέα μας για τους άγόνες!

'Αγοράζαμε, με «ρεφενέ», περιοδικά άπ' τό «ύπόγειο» στό Μοναστηράκι και, μ' ένα φακό, ψάχναμε τις φωτογραφίες για να ξεδιαλύνουμε τις άπορίες μας. Δέν ξέραμε πώς λειτουργούν οι άναρτήσεις και δέν μπορούσαμε να καταλάβουμε πώς φρενάρουν τά διακόφμενα, πώς εργάζονται οι έκκεντροφόροι, πώς ακεδιάζονται τά έμβολα...

Δέν ξέραμε τη μεγάλη σημασία της άεροδυναμικής σ' αυτοκίνητα άγώνων και ή Άμερικανική Βιβλιοθήκη πρέπει να έχη άκόμη

στις κάριες της τά όνόματα των βιβλίων πού δανειζόμαστε. Τό ίδιο και ή Βιβλιοθήκη

του Βρετανικού Συμβουλίου. Μαθαίναμε για τά άριακά στρώματα, για την παρασιτική όπισθέλκουσα, για τις άνώσεις

και τις θεωρίες του καθηγητού Κάμμ. Τ' αυτοκίνητα μας είχαν άνοψει ένα δρόμο γεμάτο έκαλήξειες, έρωτηματικά

και θαύματα. Ήταν τό καταφύγιό μας μετά τά άλλουρόσαλλα πρηνά στά σχολεία, πού οι τάξεις

μας είχαν 170 μαθητάς, πού οι τοίχοι έπεφταν στό κεφάλια μας και ή μουσική των άφοδευτηρίων έφθινε δυνατή στά ρουθούνια μας. Ήταν ή φυγή άπ' τά δντα πού λέγονταν καθηγητά —οι έξαιρέσεις ήταν ελάχιστες

και δέν θά τις ξεχάσουμε ποτέ— πού έψαιναν στις τάξεις για να τιμωρήσουν, να τρομάξουν, να μηδενίσουν

ή ν' άποβάλλουν... Για να μην άναφέρω τις χιλιάδες ώρες των διαφόρων

άχρήστων εισηγημάτων, πού φρόντισαν να μας θγάλουν στην ακοινωνία» (SIC αυτό!) μ' ένα λαβύρινθο στά κεφάλια

μας πού δέν λέει άκόμη να διαλυθώ. Σ' αυτή τη σελίδα ύπάρχει μια φωτογραφία ένός κερπένου.

'Από έφημερίδα των Άθηνών. Χωρίς ύπογραφή. Ύπάρχει ένα σκόλιο για τά «ράλλεϋ» —τουλάχιστον δέν μαθαίνουν να

τό προφέρουν σωστά;— όπου ζωντανός - νεκρός γράφει ότι «διαστρέφεται ή φαντασία

των νέων πού μετουσιώνουν σέ ινδάλματα τους δεξιοτέχνες του θολάν και τ' αυτοκίνητα...».

Ξαναγύρισα στην πραγματικότητα. Άνδρας πιά. Τά παιδιά είχαν φύγει.

Δέν ξέρω πόσα άπ' αυτά θά καταλήξουν στά Πολυτεχνεία άπ' αυτή τους την άγάπη... Άπ' τη δ ι κ ή μας παρέα πάντως

τέσσερις τέλειωσαν μηχανικοί - μηχανολόγοι. Κι αν αυτή δέν είναι δικαιολογία για τον άρθρογράφο, πολύ

φοβόμαι ότι ένώ σκοπός της δημοσιογραφίας είναι ή άλήθεια, αίτια της —στην περίπτωση του— είναι κάποιο σοβαρό σύμπλεγμα άπ' αυτά πού κατατρέχουν τους ζωντανούς - νεκρούς της ηλικίας του.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΘΑΣ